

חברות מהשיחות

לסיפורי נאשיות

”
כִּי צָרִיךְ לְשִׁהוֹת שָׁם
כִּי צָרִיךְ לְשׁוֹם שְׁכָל וְחִכְמָה לְהוֹצִיָּאָה
וְאִיךְ שֶׁהוֹצִיָּאָה לֹא סִפֵּר
וּבְסוֹף הוֹצִיָּאָה

“ (סיפורי מעשיות, מעשה מאבדת בת מלך).

חדש!

מה הלכות ביצים
רומזות לנו
לעבודת השם?
"הליכות ביתה"
מדור הלכה

04 הכלי הקסום שאיתו השפע לעולם לא יגמר לך מתבוננות במעשיות // עמ' 4

06 לעבור את החופש בשלום- עצות טובות מאוצרו של רבינו לחופש הכי רגוע ושמח חינוך בחיור // עמ' 6

8 גם כשהנשמות הטובות צקצקו, לבורא עולם הייתה הערכה אחרת על המסוגלות ההורית שלהם תמונות חיים // עמ' 8

10 הסיפור המר של הגלות יתהפך לשירה מלאת נחמה- אזמרה מגלה לנו איך. אזמרה ורק אזמרה // עמוד 10

בתוכן גליון חברות מקשיבות

תמונת כריכה: חוה עשהאל

יוצא לאור על ידי
נשות ברסלב צפת

לתרומות, הנצחות, הערות והארות,
לקבלת העלון במייל,
וכן אם את מעוניינת לחלק
את העלון באיזור מגוריך

צרי קשר ב:
050-411-6096
או במייל:
nekudatemet148@gmail.com

עיצוב גריד:

עיצוב:

עריכה לשונית:
ר. ל. בהר - 054-846-9963

אנא העתירו בתפילה
בעד תינוקות של בית רבן
שדוקקים
לרחמי שמים
נהוראי מאיר
בן עדי
אילה שפרה
בת תמר

קו ההתחזקות
02-6633554
הקו שלך להתחזקות אמיתית!
שיעורים של נשות שלומינו
בתורתו של רבי נחמן מברסלב

10	אזמרה ורק
אזמרה	איך תוכחה נהפכת לשירה	3	יריעת
פתיחה	מה יקר שם? הכל יקר שם
12	מעל הזמן
והמקום	שמחה בתקופת קושי	4	מתבוננות
במעשיות	המליונרית האמיתית שבדורנו
12	קראות
כותבות	היינו כחולמים	6	חינוך בחיך	לעבור את החופש בשלום
13	ובסוף
הוציאה	שיחת חברות	7	שמחה
והתחזקות	להחזיק מעמד בנסינות
15	מילתא
דשטותא	כשה אובד	8	תמונות
חיים	אהבת חינם

לכבוד מערכת חברות מקשיבות,

הגעתי למכולת ביום שישי בבוקר אחרי שאני 'שוברת את הראש' מה לקרוא בשבת.
בצר לי, נגשתי לעמדת העיתונים, אולי אמצא שם משהו ואכן מצאתי איזשהו עלון ולקחתי את האחרון שהיה שם. (שהתברר לי שהוא משבוע שעבר...)
בקופה, הקופאית שאלה אותי: את קוראת טוב לשון הקודש? ענית לה שכן.
היא הוציאה מהתיק שלה עלון מקופל ונתנה לי אותו. (מאיפה היא יודעת שאין לי מה לקרוא?!?)
כשהגעתי הביתה לא היה קץ לשמחתי.
היא לא סתם נתנה לי עלון אלא משהו שעוד לא שמעתי ממנו וריח טוב של ברסלב עולה ממנו.
בשבת קראתי כל מילה בשקיקה. נהניתי מכל כתבה בנפרד. החסרון היחיד של העלון הוא שהוא נגמר לי מדי מהר.
אין בפי מילים להודות לכם על תוכן מוגש בטוב טעם!
מיותר לציין שאחרי שבת ברכתי את המוכרת בכל הברכות ומקווה לקבל ממנה את העלון הבא בעזרת השם.
חן חן

החפצה בעילום שמה
מבית שמש

לברסלביות היקרות העמלות בהפצת אור האורות של רבי נחמן מברסלב זצ"ל,

אין על העלון "חברות מקשיבות" בעולם!!!
אשריכן נשות ישראל שכ"כ דבוקות באור של הצדיק האמת שלנו וטורחות ומכינות עלון כ"כ עוצמתי מדיי חודש וסוף סוף יש משהו לנשים ברסלביות ולא רק לגברים!!!
אני לקחתי חלק בתרומה קבועה בע"ה לעלון, ומפה אומרת לכל אחת שתתרום בלי לחשוב הרבה
כי זה הפצת רבינו הקדוש לעולם ואי אפשר לדעת לאיזה ידיים העלון יתגלגל ואיזה פעולות קדושות הוא יגרום וזה מה שהנחיל לנו מהרה"ת הקדוש להפיץ את תורתו של רבינו הקדוש!!!
לסיום כ"כ תענוג וחיות נותן לי העלון ב"ה וממש התחדשות מחדש
יש רוח וכל מה שצריך אני כאן בשבילך בע"ה!

נטלי עייש
מרכסים

למערכת חברות מקשיבות, שלום וברכה,

ברצוני להגיב על המאמר מחודש תמוז במדור מתבוננות במעשיות. הדוגמא במאמר דיברה על גידול משפחה מרובת ילדים. זה הסעיר אותי מאד ובאותה מידה נהניתי מאד לקרוא את המאמר. כי זה פשוט מפחיד איך שהדעות החופשיות נכנסות לחיינו ומתאזרחות שם וידוע שעיקר קירוב הגאולה הוא ע"י ההשתדלות להוריד עוד נשמות לעולם. לא פעם אני מקבלת תגובה בנוסח "מה העבודה הזאת לכם", "למה את צריכה אתה" "עונש" של גידול מספר רב של ילדים", במקום לקבל תגובות של: "בת מלך! ה' יתברך בחר בך לגדל עוד נשמה יהודית, אשריך!!!"

צריך לזכור שיש בארצנו ראשים גדולים ומתוחכמים שדואגים ליידע אותנו כמה הילדים מעכבים את פרנסתנו ואת התפתחותנו (שלום ביתנו ועוד) וזאת כדי להשוואותינו לעולם הנוכרי וה"חופשי". אני הקטנה שולחת כוח ועידוד לכל אחת שבחרה לחיות בהשלמה ובשמחה את החיים האמיתיים והיהודיים ביותר ולמסור את מירב כוחותיה להולדת וגידול הילדים של אבא רחום, מלך העולם!

בברכה אמא מהמרכז (כן, זה הדוקטורט שלי ב"ה, אמא!)

תודה ענקית
לכל החברות היקרות
שנדבו את ליבן
והרימו את תרומתן לעלון
אשריכן! ישלם השם שכרכן!

מזל טוב

צוות "חברות מקשיבות" משגר ברכת מזל טוב חמה ולבבית לגרפיקאית המסורה גב' י. חותה תחי' לרגל אירוסיה בשעטו"מ יהי רצון שיזכו לבניין עדי עד ולשפע ברכות ושמחות

מה יקר שם? הכול יקר שם, ש. זיי

היא נתנה לעפעפיה לצנוח מבקשת לשקוע סופית אל תוך הכורסה, כשקול ניפוץ סוער נשמע מכיוון המטבח. היא זינקה ממקומה בזעם כבוש. "למה? מה?", בהתה בשברים ובבנותיה ובמטבח הנורא והאיום שאף אחד לא טרח לסדר. "אמא, זה סתם צלחת, לא קרה כלום" מרגיעה אלישבע, השברים מפוזרים תחתיה והיא מכרסמת דוריטוס חריף אש. "הצלחות האלו עם פגם בייצור הן מחליקות בלי קשר למציאות" מוסיפה מיכל, רסיסי השברים לא נוגעים בליבה כמלוא הנימה. ברגע הבא בלי שום תכנון מוקדם, היא פשוט התחילה לצעוק על שתיהן: "תנקו את זה מיד! ובזהירות! ותנקו גם את המטבח! ותשטפו כלים! ותגידו, הכול אני צריכה להגיד לכן? אף פעם לא תהיה כאן הפנמה שאמא אחת לא יכולה לעשות הכול? למה אתן לא יכולות להתנהג כמו פנינה ולאח של תמר, כמו כל הבחורות בגיל שלכן, כמו שמלמדים אתכן בסמינר! ולמה---" היא יכלה להמשיך, רשימת ה"למה" מילאה את כל ישותה. אבל צריבות חשודה בעיניים הודיעה לה שהמצב כאן אינו רגיל. לא רק הצלחת נשברה, גם הכלים שלה נשברו. לא רק מהבנות השאננות אלא מכל החיים האלו על הניסיונות, הכישלונות והחרפות שהם מכילים. היא עזבה את בנותיה ונמלטה לחדר, נועלת פעמיים את הדלת, נותנת לדמעות לזלוג ולפה לדבר עם מלכו של עולם. היא לא יודעת כמה זמן היא עמדה שם ודיברה. היא לא יודעת כמה זמן בהתה במרחב באין יותר מילים והברות. אך פתאום מתוך האין והריק רגע של זיכרון הבליח.

יש בת מלך אחת והיא מחכה בהר של זהב ומבצר מרגליות. ושם- הכול יקר, כל כך יקר... וכל מה שיקר, מנצנץ וזורח, השגנו כאן בחושך, בהסתרה, בערמות הבלגן והשברים. בתוככי הימים האפורים, בתוך בליל צעקות וכאבים והשוואות מצמיתות שמוציאות אותנו קטנים וריקים. וניסיון נואש להאמין אפילו ולמרות. היא החלה לפרוט את היום שלה לפרוטות. להיות השני

למלכות שלא מוותר. "ישנו בוודאי!". גם היום היה כאן טוב. היא תחפש בתוך הריק שהיא מרגישה את הטוב הכבוש. את כל הזהב והמרגליות שהתחבאו והיא לא הבחינה בקיומם עד עצם הרגע הזה.

והיא מצאה. היא מצאה! ועם כל מציאה כזו- מצאה גם את עצמה מחדש.

"ואיך שהוציאה לא סיפר". אומר לנו רבינו בסיום המעשייה, כי רק אנחנו יכולות לספר את הסיפור שלנו למלכו של עולם, את הסיפור שנברא ביום הזה, בחיים שהלכו בתוכו בעוצמה מחביאים סודות שאין לנו מושג מהם, אבל בוודאי שאם נתבונן בהם נמצא רמזים נפלאים להתקרב אליו יתברך.

יום ליום מצטרף, פרק לפרק נכתב, ובסוף הוציאה. כשהספר יושלם לכל אחת, כשהספר של עם ישראל- יושלם, בת המלך תגאל.

בחסדי שמיים זכינו לסיים את מעשה מאבדת בת מלך בדיוק בחודש אב- בו אנו מחכים להבטחה הגדולה "ובסוף הוציאה". יותר מכל מיני הצער שהאנושות סובלת ישנו צער אחד ממשי שעליו באמת ראוי להתאבל, והוא הצער על ריחוקנו מאבינו שבשמיים. בת מלך שהייתה אהובה אצל אביה, שהיה משתעשע עמה בכל עת, נותרה עזובה, רחוקה ונזופה. בת מלך שכל חדותה היה הקשר הקדוש הזה, נותקה ללא משים. "אם תמצאו את דודי מה תגידו לו כי חולת אהבה אני", כנסת ישראל מבקשת מאומות העולם, בתוככי ארמונו של הלא טוב. לעולם לא יהיה לנו טוב אחר חוץ ממך אבינו. וגם אם נשברו הכלים, ואנחנו תוהות ובוהות, ולא מצליחות, ויש לנו רק פירורי טוב, רסיסי התחלות, גרגירי רצונות טובים שמתנפצים לתוככי הרדיפה של העולם הזה, אנחנו נמשיך ונבנה את הר הזהב ומבצר המרגליות, ככה ממש. לא נתייאש מלהחשיב כל נקודה טובה ועוד אחת. ואתה אבינו, אתה תבוא ותגאל!

שנזכה לגאולה השלמה, חברות מקשיבות

50 עלונים

נתרמו לזכות משפחה חשובה

50 עלונים

נתרמו לרפ"ש לאמי היקרה מנב"ת מרגלית בת אני.

100 עלונים

נתרמו לרפואה שלמה לרינה מסעודה בת ג'נט טובה

150 עלונים

נתרמו לרפואת סימה שמחה בת זמילה גאולה ומשה בן בידה

150 עלונים

וק תרמה להצלחת משפחתה ולזיווגים הגונים

100 עלונים

לע"נ עמרם (ארמנד) בן שמחה ז"ל

200 עלונים

נתרמו לע"נ לילי בת רחל ז"ל ויצחק (ג'קי) בן לילי ז"ל

100 עלונים

נתרמו לזיווג הגון מהרה לעדי מלכה בת מירב מרים.

50 עלונים

נתרמו לרפואת התינוק עברי משה בן תרצה

200 עלונים

לזיווגים הגונים לנדב-נחום, דניאל-יהושע, תמר-פנינה, נעמי-מרים בני מירב-רחל

חנה עשהאל - 050.890.7002

מעשה מאנידת בת מלך פרק אחרון

ושאל הממנה את הרוח: מה יקר שם?
[הינו איזה דברים הם שם ביקר ובהשיבות]
ואמר לו, שכל הדברים הם שם ביקר גדול
ואמר הממנה על הרוחות להשני למלכות
באשר שזה זמן גדול כל כך שאתה מבקשה וכמה
יגיעות שהיו לך
ואולי יהיה לך עתה מניעה מחמת ממון
על כן אני נותן לך כלי, כשתושיט ידך לתוכה תקבל
משם מעות
וגזר על הרוח הנ"ל, שיוליך אותו לשם
ובא הרוח סערה ונשא אותו לשם
והביא אותו אל שער
והיו עומדים שם חילות, שלא הניחו לכנס אל העיר
והושיט ידו אל הכלי, ולקח מעות, ושחד אותם
ונכנס לתוף העיר והיתה עיר נאה
והלך אל גביר ושכר לו מזונות, כי צריך לשהות שם
כי צריך לשום שכל וחקמה להוציאה
ואיך שהוציאה לא ספר
ובסוף הוציאה

המליונרית האמיתית שבדורנו / א. יהל

אחה עולל אומלל! היא חשקה בכוח שפתיים שחריצי צער תחמו את צדמם בטרם עת. "שתי", הגישה לה לאה שיקוי בעל ריח מתקתק. "די, למען השם את חייבת להתחזק. הבכי מכלה את כוחותייך". היא קירבה לעברה את הכוס

אך צרויה שקועה היתה בכאבה "איך ממשיכים ריבוננו של עולם, ולמה?" לאה חברה למסע המלחמה והחורבן לא אומרת נואש, "לא מאסתים ולא געלתים אמר השם" בוחשת לאה בקדירת החרס בקול רעש גדול. "לאן ייקחו אותנו הימים באין לנו בית?" נושאת אליה צרויה מבט עייף מיואש. "הסיי" עיניה של לאה נחושת יצוקה באמונה מנוקדת זהרורי זהב עקשי חיים, "יש לנו את יבנה וחכמיה! טרם החורבן קיבל רבן יוחנן בן זכאי מן העריץ הרומאי הבטחה להותיר חיים את חכמי התורה שביבנה!". קרן שמש חמקה לרגע מבעד לחלון האבן המקומר מתזיה ניצוצות על ריקוע הפח הממורט שלצוואר התינוק. מנחמיה בן דן נחרטו האותיות הדקיקות, "מנחמיה בן דן" לחשה צרויה בתוך האוזן הקטנה. יש תקוה. יש לנו יבנה וחכמיה. כבר עכשיו בעוד שריפת בית אלוקינו בוערת. יש התחלה חדשה.

כלי עם כסף ללא הגבלה והכול מסתדר!?

"ואולי יהיה לך מניעה מחמת ממון" אומר הממונה על הרוחות לכל מבקשי ומחפשי בת המלך. "על כן אני נותן לך כלי שבכל עת שתושיט ידו אליה תקבל משם מעות." נשמע קסום. הגשמת משאלות. האמנם? האם ישנו כלי שכזה - בכל פעם בה אזדקק אושיט ידי אליו ואקבל ממנו מעות? מהו הכלי? היכן ניתן להשיגו? ומדוע דווקא כלי עם מעות יסייע כעת בהוצאת בת המלך!?

השקט רעם באוזניים. לאחר ימי קרבות עקובים מדם ניצחה רומא גם כאן. הכתובת היתה רשומה על הקיר. גם העזי שבלוחמים ידע: חרב בית אלוקינו. דם בצבץ מן הפרוכת כשקלקל עליה טיטוס. דם שנת מלב העם. אבלים ושחוחים נשארו קומץ נשים וילדים בכפר הקטן מנסים לאסוף את פיסות חייהם.

פנים קטנים משורטטי תווים, שפתיים דובדבניות. לרגע התקמט המצח הזעיר הגבות התקמרו בהבעה מעמיקת חשוב. במשנהו חייך העולל בתוך שנתו. "תינוק שלי, לחשה חרש מצמידה אותו אל ליבה. "תינוק של נס. תינוק יתום..." הדמעות רק חיכו לאות והחלו שוטפות. תינוק של נס? לאיזה עולם תגדל? העולם בכלל ממשיך אחרי החורבן? עולם ללא בית מקדש? איזה מן עולם הוא זה? האם יש למה לחיות?? בירכתי החדר היתה לאה טורחת ברוב תכונה. שופתת מים לרחוץ את התינוק. 'אל נא תרעישי כל כך' רצתה צרויה לומר לה, 'תני לי לשמוע את שצועק בי ליבי' דמעה שקופה ועוד אחת נטפו על עיני הפעוט. הוא עיווה לרגע את פניו. "לא נעם לך מלח דמעות!?"

שיש לי, אני יודעת עד כמה כל עבודה שלי חשובה וכל התחלה שלי נחשבת. עשירות זו מאפשרת לי להבין סתרי תורה - פתאום נפקחות העיניים לדעת ולחוש כי הנפילות הן חלק בלתי נפרד מהעליות. החיפוש והתעיה הם חלק מהמציאה, הגעגוע והבקשה הם אלו שמוציאים את בת המלך.

ולמעשה: כשם שהעשיר אינו חושש להתחיל בהשקעות חדשות בכל עת, כיון שיש לו אפשרויות כלכליות המעניקות לו תחושת מסוגלות, כך גם לנו יש עשירות! לכל אחת מאיתנו יש כלי שתמיד נמצאות בו מעות-התחלות חדשות. זו העשירות! וזה הכלי! והוא מלא במעות! היכולת להתחיל מחדש בכל פעם מעניקה לנו עשירות שלעולם לא נגמרת! עלינו רק להושיט את היד ולהוציא עוד ועוד התחלות חדשות, כך נוכל להוציא את בת המלך שלנו! (עפי"ע עלה לתרופה)

כאשר אנחנו מצומצמים בממון, גם הדעת להשיג רוחניות מצטמצמת. ישנם סתרי תורה שרק בעל עשירות יכול להשיגם. מהי עשירות זו? היכולת להאריך ימים - למלא את הימים בתוספת קדושה והתחדשות. הממון, באופן מעשי, נותן לאדם תחושה של שליטה וחירות וממילא הדעת שלו משוחררת, הוא לכאורה פחות טרוד במאבק הקיומי של החיים. אבל האמת שלא כן הוא, שהרי אם יש לו מנה רוצה מאתיים - וגם בעבודה הרוחנית תמיד ישנה תחושת חסר - יש לי כ"כ הרבה מה לתקן. כיצד אפוא כלי המכיל תמיד מעות - עשירות - יסייע לי להוצאת בת המלך - לגילוי עבודת השם למען כבודו יתברך?

גם לך יש את הכלי הושיטי לתוכו את היד!

הכלי אפוא הינו תפיסה חדשה ואמיתית של המציאות - כלי שתמיד מכיל מעות משמעותו עשירות נצחית. עשירות שנובעת משמחה פנימית במה

ליקוטי תפילות

תפילה לגאולה השלמה

סיפורה חזרה:

היית בתקופת השידוכים, מאלגרת לחוזה. נסעתי לבתל כהתפלל אליי הוואה עלי. התיישבתי בצד ופתחתי ליקוטי תפילות בתחילת הפסקה הופיע הפסוק: "גם צפור מצאה בית ודורו קן לה", ראיתי את היונים מתעופפות באתל צופות בתוכי האנין הקדושות והגדולות שמחכות להיבנות שוב, ועין מלאה דמעות הרגשתי כאילו אמרים לי, חאה הצפורים מצאו בית, וגם את תמצאי. הכל יוצא אל מקומו שלט, וגם ביתי שלי, בני, גם הוא כסוף יבנה. מצרפת לכן את הפסקה מליקוטי תפילות ג

ותזכר את עמך ישראל אשר נפוצו בגוים, ואת בית מקדשך
החרב מאין יושב "גם צפור מצאה בית ודורו קן לה אשר
שתה אפרוחיה את מזבחותיה ה' צבקות מלכי ואלהי" והשב
כהנים לעבודתם ולוים בדוכנם לשירם ולזמרם והשב ישראל
לנויהם ותן לנו שכל וחכמה דקדשה, שנזכה להמשיך עלינו
על מלכותך תמיד, ולגלות מלכותך ואדנותך לכל באי עולם,
וכסא דוד מהרה תכין חיש קל מהרה תביא לנו את משיח בן
דוד נעים זמירות ישראל "אז ימלא שחוק פיננו ולשוננו רנה",
ואז נשיר ונזמר ונרנן לפניך כל ימינו ויקים מקרא שכתוב:
"ה' להושיענו ונגינותי ננגן כל ימי חיינו על בית ה' "

במהרה בימינו אמן:

לעבור את החופש בשלום

לך ידיים מזהב! שהילד ילך בידיעה שההורים רואים את הכישרונות שלו. כל כך חשוב! שכל ילד שלנו ידע את הטוב שלו, וכך ימשיך לעשות דברים טובים בעולם. המחמאות האלו ילכו איתם לכל החיים, אנחנו לא יודעות לאן, וייתנו להם כוחות.

לדאוג לאוכל פשוט וטעים

בית שיש בו אוכל במשך היום זה בית שנעים בו. כמה נחמד להכין בצק בבוקר, וכך כל מי שקם מקבל פיתה טרייה. ילדים אוהבים להכין לבד פתות. שיטגנו, שיאפו בלי שמן, או עם, בכל צורה שהיא. דבר נוסף מבורך הוא לטגן בצל. הריח נותן תחושה נעימה של בית. מה נעשה אחר כך? מרק, שקשוקה, מה שלא יהיה, אבל השדר - מזמינים אותי להיות פה.

אם נקפיד על אכילה בריאה יכול להיות שנפספס. אם נרדוף את הילדים לא לשתות מיצים, לא לאכול מטוגנים, ממתקים וכו' - נעכיר את האווירה הטובה בבית. כשהילד רוצה בריא - נעזור לו. אבל כשמתעקש שלא - נאפשר לו את המרחב.

מוזיקה פועלת

רקע מוזיקלי נעים של זמרים שמשמחים מוסיף מאוד לאווירה הטובה. יש זמרים שהמוזיקה שלהם עושה שמח, אותם נבחר. יש זמרים שמוציאים שירים עם מילים טובות אבל הלחנים שלהם עצובים ומושכים לעצבות, נמנע מהם.

אמא עושה אווירה

לא תמיד צריך לעשות. יש מצב שאמא לא עושה כלום. היא לא מדברת בטלפון, היא לא מסתכלת במחשב, גם לא שוטפת כלים. אבל בעצם היא עושה דבר עצום - היא עושה אווירה. פעם פעם אנשים ישבו אחר הצהריים על המרפסת, פצחו גרעינים ואכלו אבטיח. הייתה הנהגה כזו שיושבים ולא עושים כלום. איפה יש את הדבר הזה היום? אנשים שלא רצים לשום מקום - מנצחים. אני לא יודעת מתי השעה הזאת צריכה להיות בבית, אולי כשאין לך זמן. כשאמא יושבת ונרגעת ומדברת עם בני הבית - זה ניצחון. ישבנו נעצרנו. פשוט היינו בבית, היה לנו נעים להיות ביחד. לא חינוכנו, לא דיברנו על תורה ומצוות, ישבנו והיינו ביחד. כמה זה חשוב להרגיש את הביחד. גרים כאן בני אדם שנושמים אחד את השני ומדברים! לא צריך כל שעה לחנך. עצם זה שנעים לנו - זה ערך עצום. ובפרט שאני לא מעירה שום הערה ולא מראה לאף אחד מה לא טוב בו.

אישה דגולה מחנכת בית ספר ענק אמרה לאימהות: "היום כל הנוער הוא נוער בסיכון!". הנפשות מאוד חלושות. כל דבר מעליב, כל דבר פוגע. אנחנו בנויים בצורה של: גוף-נפש-רוח-נשמה. לפני הרוח - המצב הנפשי של הילדים הוא החשוב ביותר. צריך לשמור על הנפשות שלהם. לא לקרוא להם בשמות גנאי. להאמין שהשם מנהל את כל הסיטואציות בבית. לא להאשים אותם. "בגללך!", מה קרה לאמונה שלך אמא?

יהי רצון שבכל בית יהיו רגעים נעימים ושמחים, ויהיה לנו חופש גדול רגוע ומלא שמחה.

היום נדבר על החופש הגדול. אני חושבת שהגזרה הכי רעה שגזרו הציונים עם הדעת הכפרנית שלהם היא גזרת החופש הגדול. חודשיים ללא מסגרות זה דבר קשה מאוד. הבטלה והשעמום - אם כל חטא. לא נדבר כאן על הצעות לאן לצאת, כי את רוב הזמן אנחנו מבלים בבית. מה שנשאר לנו זה לחזק את עצמנו איך לעבור את התקופה הזאת בשמחה. ישנן נקודות חשובות שנותנות נעימות בבית. נקודות שיעזרו לנו עם הילדים האלו שלא בדיוק חזקים בדת, אלו שהמצוות לא משמחות אותם והתורה לא מצליחה לעניין אותם, ולצערנו הם רבים. אבל גם לילדים שהדת ברורה וחזקה להם.

השעון יצא לחופשה

הדבר הראשון והחשוב ביותר זה לאפשר לילדים לנשום את הבית מהצד שלהם. ניתן להם לאכול את הטוסטים שלהם בשעות מזורות, את הקורנפלקס עם חלב בשתיים בצהריים. כל דקה שהילדים בבית ונעים להם - זה רווח.

נחמן ראשי תיבות: נשיקה, חיבוק, מחמאה, נקודה טובה

הדבר השני והנצרך כל כך זה לקחת את רבינו הקדוש ולהכניס אותו לתוך הבית. נפתח את המילה נחמן לראשי תיבות: נשיקה, חיבוק, מחמאה, נקודה טובה. נבקש מרבינו הקדוש: רבינו! בוא תחיה אתנו כאן בתוך הבית! ילדה שכרגע את לא יודעת מה הכיוון שלה, צריכה המון נשיקות וחיבוקים, מחמאות ונקודות טובות. אנחנו צריכים לחפש את הדברים האלו בכל הכוח. מה טוב יש בילדה הזאת? בילד הזה שקיום המצוות לא משמח אותו? שעושה את זה כי צריך, כי אמא אומרת, בלי חיות והתלהבות? הוא עוד לא יודע לעשות התבודדות להתפלל על הרוחניות שלו. בינתיים חשוב שירגיש שטוב לנו שהוא בבית. ילד לא יודע שאמא שלו אוהבת אותו. אם היא לא תוכיח את זה, הוא לא ידע. הילדים שלנו רגילים שאף אחד לא אוהב אותם. הם מסתבכים עם המורים והצוות החינוכי שמזעיפים להם פנים, לכן זה כל כך קריטי שנגיד ונוכיח להם זאת. כשהילד שלי ידע שאני אוהבת אותו - הוא גם יאמין שהקב"ה אוהב אותו. כשההורים מאירים פנים לבן סתם כך, לא בגלל שהוא מוצלח או מצטיין, סתם כי הוא הבן שלנו, והורים אוהבים את הילד שלהם בלי שום תנאי - הם נותנים לו כוח עצום. גם אם ישתנה ולא יהיה לו כוח לקיים מצוות, כל כך חשוב שההורים יתנו לו כוח. אם באמירה פשוטה, אם במחמאה או בנשיקה... ילדה שמתעורר בה צורך לטפח את עצמה - חשוב לתת לה את זה. וגם להחמיא לה על כך. ילדות אוהבות שמחמיאים להן על היופי החיצוני שלהן. גם על ההנהגות שלה - איזו מתוקה את, איך את מתייחסת יפה לאחים הקטנים שלך, איזה יופי שדיברת עם סבתא בטלפון. הנקודות הטובות הן רבות. וגם מחמאות פשוטות: איזו מתוקה את, איזו חמודה שאת... בכל הגילאים אפשר להגיד לילדים שהם מתוקים. לתת להם את התחושה שהם רצויים. מי שפך עליך סוכר? אתה מלא מתיקות! כמה כשרונות יש לך! כמה יכולות! המסמר שתקעת בקיר - עדיין יציב, יש

להנניס את אזמרה לבית

שלום וברכה, חברות אהובות!

לאחר שצלחנו את ההקדמות, רתמנו לטובתנו את הכלי הנפלא שנקרא התחדשות ואת מפתח המאסטר שפותח הכול-התפילה, מצוידות בנשק חדיש ובטכניקת לוחמה - נכנסו ללב העניין: זוגיות. איך מקימים אותה מעפרה? איך מוציאים אותה כל פעם עד חוט השערה מגלות לגאולה? איך הופכים את החושך לאור?

זה הרגע לשמוע את קולו של רבי נתן אומר לנו: "אזמרה! אזמרה! ורק אזמרה!". כן, גם בשטח הזה, ואולי אדרבא דווקא בשטח הזה, אנחנו זקוקות נואשות לטל התחייה ולרפואות הנפלאות של תורת אזמרה (מי שלא מכירה תפתח בתורה רפ"ב בליקוטי מוהר"ן וירווח לה).

אם אנחנו מבינות שהזוגיות היא לא איזה תרמיל מיותר שצריך לסחוב איכשהו, והיא גם לא מכשיר משוכלל שאם אלמד להפעיל אותו נכון הוא יביא לי הרבה תועלת, אלא זהו לב ליבו של עבודת השם ונתיב לגילוי שכינה הכי גדול בחיים (לא סתם הדיבור של הקב"ה היה יוצא דווקא מבין הכרובים שהם זכר ונקבה...), אז ברור שלתחום הזה אנחנו צריכות את כל העצות היקרות מפז ומשיבות הנפש של רבינו.

אזמרה בבית - לומדים להשתדל לכיוון

שמעתי משפט מתוק לאחרונה: "כל מה ששווה לעשותו, שווה לעשותו גרוע". גם אם את מרגישה שלמצוא נקודה טובה ולדון לכף זכות יוצא לך ממש עקום וגרוע, תדעי שעדיין זה פועל הרבה ומתקן.

אז מה צריך לעשות? להתמקד בטוב, להחשיב נקודת טוב, לדבר את הטוב, להפוך לציידת של טוב ולאסוף כל שביב גילוי של טוב באותה עדינות, התפעלות ושמירה זהירה של מי שאוסף יהלומים פצפונים ששווים מיליונים.

אבל איך זוכים לזה??? אז כמו שלמדנו - מתפללים על זה! ה' תזכה אותי בבקשה לראות את הטוב בי בבעלי בילדיי. עזור לי לקלוט נקודות של טוב, מעשים טובים, מחוות טובות, ותעזור לי לדעת ולהאמין שזה הדבר האמיתי, שזה יקר ומשמעותי. תעזור לי בבקשה להחשיב נקודה טובה שאני רואה בבעלי, להתפעל ולדבר ממנה, לספר לו אותה...".

זה לא קל כי החיסרון צועק מאוד, כך הטבע. כשמשוהו לא בסדר, לא נוח, לא נעים, המוח לא מפסיק לעסוק בזה, הנפש רק רוצה לדבר את זה והמערכת סוערת. זה ממש מהלך של "מעל הטבע" לעצור את הגלגל השלילי שמסתובב במרץ ולהתחיל תנועה חיובית, לחפש ולמצוא נקודה טובה.

אתן דוגמה משרה ויואל (בדוי). בכל פעם שהילדים רבים/שוברים/טועים, יואל צועק עליהם צעקות רמות. שרה רואה כמה זה מפחיד ומכווץ את הילדים, כמה זה מקלקל. כבר הרבה מאוד זמן היא מנסה להסביר ליואל שזה גרוע ומשפיע לרעה על הילדים ועד כמה דחוף לשנות את ההתנהגות, אבל נדמה שבנקודה הזו יואל הופך לקיר. ה' הרחמן שלח לשרה ישועה והיא שמעה שיעור על תורת אזמרה. שמעה והתחילה לחפש... נקודה טובה, איזשהו גילוי של טוב... התבוננה קצת יותר פנימה, למה הוא צועק? פתאום משמייים נזכרה בחברת ילדות שלה שהיתה מספרת לה כמה אבא שלה היה תמיד ועדיין, אדיש אל הילדים ומתעלם מהם ועד כמה זה כואב לה, היא אפילו אמרה שהיתה רוצה שאבא שלה יצעק ויכעס עליה וזה ייתן לה הרגשה שהוא רואה אותה. שרה ראתה נקודה טובה - ליואל אכפת מהילדים, הם חשובים לו ולכן חשוב לו "ליישר" אותם כשהם מתבלבלים. עכשיו היא גם יכלה לדון אותו לכף זכות שבוודאי הוא לא רוצה לפגוע בהם, הרי הם חשובים לו, אלא שזו הדרך שהוא מכיר. באור החדש הזה היא יכלה לתווך לילדים אחרי מקרה "לאבא אכפת מכם והוא אוהב אתכם רק בגלל זה הוא צועק". איזו חוויה אחרת זו לילדים כשלפני כן הם ראו את אמא עצובה וכועסת על אבא אחרי הצעקות, מה שמיד הביא אותם להבין ש"עשו לי עוול" איזה אבא רע" וכו'.

האור של אזמרה פעל בעוד מישור, עמוק בתוך עולמו של יואל. פתאום להפתעתו אשתו כבר לא כועסת ומחמיצה לו פנים אחרי שהוא צועק, הוא גם רואה איזה נצנוץ של הערכה בעיניה, בשבילו זה כמו מים קרים לנפש עייפה, כמה הוא זקוק להערכה הזו. אתמול היא אמרה לו שזה ממש יקר בעיניה האכפתיות שלו כלפי הילדים. זה מרגיע אותו שהיא רואה שאכפת לו, תמיד הוא הרגיש ה"רע" בסיפור כשבאמת בפנים הוא אוהב ודואג. שמחה שהוא מזמן לא הרגיש מדדגת לו בפנים, פתאום ממש מתחשק לו לשמח אותה, אולי בכל זאת הערב יבקש ממנה לומר לו איך היא חושבת

שאפשר להעביר את המסר בצורה קצת יותר רגועה...

זה באמת פועל כמו קסם התורה הזו... שנזכה לה כולנו...

כאהבה עדינה

להחזיק מעמד בניסיונות

כמה הקדוש ברוך הוא אוהב כל אחת ואחד מעם ישראל, רק צריך לגלות זאת בין השורות. בתוך הניסיונות והמעברים של החיים.

הניסיונות ניתנו לנו בשביל לראות כמה אנחנו הולכות אחריו יתברך בעיניים עצומות, כמה אנחנו מאמינות בהנהגה הנפלאה שלו גם אם היא דורשת מאתנו אריכות אפיים. כשאנחנו עומדות בניסיונות אנחנו מוכיחות להשם שאנחנו מאמינות בו. מאמינות שהכול לטובה, שהוא רחמן ואוהב וטוב. הכוח שלנו להמתין באמונה - נובע מאהבתנו אליו.

ועל כך נספר סיפור.

פעם היו התלמידים רבי נתן ורבי נפתלי בדרך להגיע לרבינו נחמן לראש השנה. והנה הם רואים חסיד בדרך חזור מרבם.

"איך אתה חוזר מהרבי'ה? עוד לא הגיע ראש השנה וכבר אתה חוזר?" התפלאו השניים. המרחקים באוקראינה גדולים ובוודאי לא יספיק להגיע שוב עד יתקדש ראש השנה.

"רבינו אמר לי שאוכל לחזור לביתי אם אני יכול להישאר בחג", התנצל זה.

"כך? ואם לנו יגיד רבינו ללכת הביתה, לא נשמע לו. אנחנו נשאר!", ענו בלי פקפוק.

תשובה זו מראה את גודל אהבתם והקשר החזק שחשו לרבינו. שגם אם ירחיק אותם - יבינו שלא זאת כוונת רבם. כי בוודאי רוצה שיהיו סמוכים אליו בראש השנה. וכל ההרחקה - זה רק ניסיון.

כך כשלנו יש ניסיונות לא נתבלבל. השם יתברך הוא זה שנתן את הניסיון! גם אם המצב נראה קשה, הרי זה מהשם יתברך הטוב והמטיב. נלך אחריו בעיניים עצומות. נגיד: "זה אתה הרחמן ואני סומכת עליך, לו יהי כדברייך ידידי!", אתן לבורא עולם את האמון, ובכך אגלה לו אהבתי חזרה.

בן אדם הגיע לזה העולם להתקשר לבורא עולם. מה שעובדים את הבורא בשביל לקבל שכר - זאת לא המעלה האמתית. "ואהבת את השם אלוהיך", כתוב בקריאת שמע. איך נאהב את השם? אם נרצה באמת לאהוב את השם אנחנו חייבות לסמוך על הנהגה שלו. אבא, אני לא מתבלבלת מכל המעברים והניסיונות שעוברים עליי, אני סומכת עליך בעיניים עצומות. אני קרבת אלוהים לי טוב, יעבור עליי מה, העיקר קרב אותי אליך!

אהבת חיים / א.שר

פעמים רבות לא מוצאת. אבל אצל נחמה לאה ויוחנן זה הסיפור האמיתי. הוא ב א מ ת לא שומע היטב והיא ב א מ ת כבדת ראייה. אבל בסיכומו של יום שניהם מסתדרים נפלא.

נחמה לאה היא אלופת ההקשבה. היא אוהבת להקשיב לסיפורים של כולם. משהו בה גורם לאנשים להיפתח ולשתף. היא עצמה לעולם לא מרגישה מסכנה להיפך, היא מאושרת. יש לה בעל תומך וילדים טובים. אין עשירה ממנה. בסדר, קשה לפעמים אבל למי לא קשה? למה באנו לכאן?

"הנשמות הטובות" מ"פרלמנט הצקצוקים" עוקבות בעיניים מצומצמות "מדאגה" ותוהות "איך" הם" יתפקדו כשייוולדו ילדים? מי יטפל? ו"בטח יכניסו רווחה שם לבית..." שום דבר! לריבוננו של עולם היו הערכות תפקוד אחרות על הזוג ועל המסוגלות ההורית שלו, והוא בחר דווקא בהם ליחידה מובחרת מאוד. הילד הראשון חיימ'קה נולד - והנה תיסמותק! אז לפני שנים קראו להם דאון וכל העסק היה נראה קצת הרבה דאון, אבל לא אצל יוחנן ונחמה לאה, "עם מה שיש מסתדרים" נחמה לאה תמיד אומרת. "אז צריך עוד להשקיע בסדר, אנחנו כאן כדי לעבוד" היא מטפלת בו במסירות. מדי יום בשעה 7:10 בדיוק חיימ'קה על ההסעה לבוש, נקי, מרוצה ומטופח.

בבית של נחמה לאה אוהבים אורחים, "רק תודיעי לי ביום רביעי כי לוקח לי זמן" מציינת נחמה לאה ואני מזמינה את עצמי. ביתם של הדודים נחמה לאה ויוחנן מועדף על כולנו. כך מידי פעם אני לוקחת אתנחתא מהמרוץ, אנחנו מגיעים כל המשפחה לשבת, הבית מסודר ויש שפע של אוכל. אני רואה את ילדיהם של נחמה לאה ויוחנן וכמעט מקנאה. במשך השנים נולדו כמה ילדים בריאים שלמים ומקסימים: "אמא רוצה כוס תה?" מציע לה בן החמש עשרה כשהיא קמה ממנוחת הצהריים. "רציתי לשאול את אבא שאלה" בת השתיים עשרה אומרת בתנועות שפתיים מודגשות אל מול עיניו של אביה. הם מתמודדים, גם הילדים וגם ההורים, אין ספק, אבל לא רואים את זה בעיניים. יש שם בבית אהבה ללא תנאי, כבוד אמיתי לאבא ואמא, בלי קשר לניראות כזו או אחרת. כי כשאבא ואמא מכבדים זה את זה, מה עושים הילדים אם לא לכבד את שניהם?

השנים חולפות ראייתה של נחמה לאה מדרדרת והיא לא רואה כמעט מאומה. הבנות לא מוותרות על נוכחותה במסיבות של בית הספר. הם שומרות לה את המקום הכי טוב בשורה הכי קרובה לבמה. "אמא שלנו כבדת ראייה, אנחנו חייבות מקום הכי קרוב לבמה" הן מסבירות. "להתבייש באמא?! שיתבייש מי שמתבייש" אומרת פראדי הבת הגדולה. זו אמא שלי והיא הכי מושלמת בעולם!! אי אפשר לפספס את הרגע בו נכנסת נחמה לאה לאולם, הבנות תומכות בה ומדריכות אותה לאורך הדרך עד השורה הראשונה. היא נגררת אחריהם בצעדים כבדים כשחיוך על פניה. "אני כאן, ב"ה, איזה יופי!" ממלמלת לעצמה ומתיישבת באנחת רווחה. הדרך לאולם לא מוכרת כל פסיעה בחושך מאתגרת, "היה לא פשוט הדרך" היא מוציאה טישו מתיק קטן אלגנטי מוחה את מצחה, "אבל הנה עכשיו יהיה כל כך יפה בטח שווה כל המאמץ". חיוך עולה על פניה כשנשמעים צלילים ראשונים מן הבמה. יפה היא

סיפורם של יוחנן ונחמה לאה הוא מסכת מופלאה של אהבה ללא תנאי. בימים אלו בהם חרב הבית בגלל שנאת חיים, מבקשת מאתנו נחמה לאה בדרכה הפשוטה לזכור לאהוב ללא תנאי: את החיים - כמות שהם על שלל אתגריהם ואת הסובב על כל מעלותיו ומגבלותיו. אהבת חיים תגלה לנו את 'חיים' - יופיים של הדברים ותגדיל אותנו. כך נבנה לנו את בית המקדש בקרוב אמון!

הם היו נראים כמו זוג "קצת נעבאך", סליחה על הביטוי. יוחנן, דוד שלי, שהיה כבד שמיעה ונחמה לאה, אשתו, כבדת ראייה. יוחנן היה בחור יחסית מבוגר כשנישאו השניים. כל מי שהכיר מקרוב את הבית המופלא הזה ידע שכאן נרקמים חיי אושר נדירים. שותפות, מסירות, שלום ורעות אמיתית. בעצם כל מה שמברכים חתן וכלה תחת החופה. ששון שמחה אהבה ואחוזה היו שם בבית.

כאמור יוחנן ונחמה לאה התחתנו. יחד עם השמחה על הבית שהוקם צקצוקו ברקע הנשמות הטובות. "מה יהיה איתם? איך הם יסתדרו?" - אבל הם הסתדרו יופי. החיסרון של האחד היווה מעלה עבור האחר. נחמה לאה אהבה לשמוע מוזיקה בווליום גבוה. היתה לה חיבה מיוחדת למוזיקה חסידית תוססת. כשמצב רוחה היה רגשני יותר היתה משמיעה שירי רגש בקול רעש גדול, "שיחדור לי ללב" הסבירה. ליוחנן שהיה כבד השמיעה מעולם לא הפריעה העובדה שגם בשעת לילה מאוחרת כאשר הוא כבר עולה על יצועו מתנגן בבית בעוז "יודו להשם חסדו" קצבי. הוא ישן בשלווה כשהלמות הבס של התופים ונשיפותיו בוקעות הרקיעים של הקלרינט מנעימים לו שיר ערש חרישי וערב.

יוחנן מצדו אהב להדליק אורות רבי עוצמה בכל חדר בבית, "שיהיה אור בעיניים". נחמה לאה מעולם לא הפריעה התאורה המוגזמת, גם בשתיים בלילה כשהדליק בחדר אור יקרות היא המשיכה לישון מבלי למצמץ.

נחמה לאה ויוחנן הם זוג שמח, חי ומתפקד להפליא. אתגרים בהחלט היו. אבל נחמה לאה היתה קרוצה מזן מיוחד כזה שגם בעיניים כבדות ראייה ידעה לנהל בית מסודר למופת, עם ארונות מסודרים שיכלו להכניס בתא הקטן ארון של עקרת בית ממוצעת. יוחנן בדרכו ידע להביע מסירות והערכה, הוא היה מודע, למשל, לתחביבה המוזיקלי של אשתו ודאג לה לאספקה תמידית של קלטות חסידיות חדשות. הוא שמע שיש אחד שניצלער שהיא ממש אוהבת לשמוע. וגם אעפס משהו מיאמי, אין לו מושג מי זה הוא לא מבין בזה הרבה, אבל פעם בשבוע לפחות הוא דואג לעבור ב"גל פז" לשאול אותם אם יש חדש ממיאמי, כי נחמה לאה אוהבת את האמריקאים הקטנים האלו. ביום יום נחמה לאה צריכה עזרה ממשית כשהיא יוצאת לרחוב. יוחנן מפלס לה את הדרך. היא אמנם רואה רק חמישים אחוז אבל הוא יודע שהיא האור של חייו בכל מאת האחוזים.

היום יום מאתגר עד לפרטיו הקטנים: נחמה לאה למשל יכולה לקרוא ליוחנן באמצע הבישול לחפש לה את הפותחן כי היא לא רואה אותו, אבל הוא, לא מתגייס מהסיבה הפשוטה: הוא לא שומע. נכון, זה קורה בכל בית, הבעל לא תמיד שומע והאישה

אני מאמינה / י. גור

ואיך שהוציאה לא ספר
ובסוף הוציאה

עוד יום ארוך שוב עבר
כבר שנים רבות חלפו זה מכבר
עוד לא הגעת, עוד לא שבת
ואני כאן...

קמה מתנערת מעפר
הדמעות לא יבשו בכלל
אליך אבי, נפשי אשא...

כל פעם זה קשה לי מחדש
לקום ולהמשיך
להמשיך לקוות, לצפות ולהמתין
איך אפשר?

למה לנצח, אבא, תשכחנו?
תעזבנו לאורך ימים?
שובה אלינו, חדש ימינו...

בת שלי יקרה, עמך אנוכי בצרה
לא עזבתי, לא הלכתי
אני איתך...

רואה את לבך הנשבר
וגם כשאני נסתר
אני משגיח, מרחם ואוהב...

כי מיום גלותך נדדתי גם אני
כצפור נודדת עזבתי את ביתי
דעי כאבך הוא כאבי...

עוד רגע בתי, עוד רגע אשוב ואראה
כי עוד אזכרך, אבנך ונבנית, ואקבץ פזורך
בת שלי, אל תפחדי...

אני מאמינה באמונה שלמה
בביאת המשיח
ואף על פי שיתמהמה,
עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא
אני מאמינה...

המסכת הנרקמת על הבמה והמסך, ויפה עוד יותר היא העלילה הנרקמת בשורה הקדמית, ביציע הכבוד בינות המורות החשובות המנהלת הסגנית ושאר אורחות הכבוד. יש עוד יציע כבוד סודי, איש לא רואה אותו אך הוא קיים. יושבות שם אם, שתי בנות לצידה, האחת שיערה קלוע לצמה והשניה בקוקו קצר, הן מסבירות לה לאמא בכבוד ובאהבה מה קורה על הבמה בכל רגע נתון, מה עושים הגיבורים וכמה יפה הכול (למי הכבוד לאם? לבנות? הכבוד למלך הכבוד שאלו הן בנותיו).

השנים חולפות, יוחנן ונחמה לאה זוכים לחתן את כל ילדיהם בשידוכים יפים מאוד. המשפחה גדלה לתפארת. חיימ'ה הבן הגדול גר בדיר תומך של מתבגרים מיוחדים. נכדים ממלאים את הבית. הערצתה השקטה של נחמה לאה ליוחנן הולכת וגדלה ככל שמסירותו אליה גוברת. והנכדים ממשיכים את המסורת: "סבא אני צריך ברכה יש לי מבחן" מבקש הנכד בן השמונה. "סבתא קיבלתי תעודה אני חייב להראות לך!". "רגע, תיקחו מספרים יש כאן קבלת קהל", צוחקים כולם. הבית של סבא וסבתא נותן את מה שהוא יכול, ותמיד בשמחה. סבתא אומנם כבר לא יכולה לעשות הרבה בבית, אבל את ליבה היא תמיד נותנת. והלב הזה מלא אמונה ועשיר כל כך. כמו שרק לב שמח בחלקו יכול להיות.

מנגינת החיים נמשכת, נחמה לאה, כמו תמיד, מאזינה לה בפול ווליום ויוחנן מלווה אותה בתאורה מבהיקה, כשלפתע אל תוך ההרמוניה נכנסות סירנות מייללות, נחמה לאה חולה מאוד, זיהום פנימי שהתפתח ממאן להתרפא ומאיים על חייה. המשפחה כולה מתגייסת, הם עושים הכול כדי לעזור לה. אבל נגזרה הגזרה. נחמה לאה הנפלאה, זו שלמרות שמאור עיניה כבה הצליחה להאיר לכולם, נלקחה לבית עולמה. יוחנן כמעט נשבר. היא היתה כל עולמו. הוא עובר תקופת אבל ומתאושש בקצב שלו, הילדים לא מוותרים לו. הם רבים מי יארח אותו לשבת. קונים לו מקום הכי טוב בבית הכנסת קרוב לחזן "כדי שגם כשאבא מתארח ירגיש בעל הבית". וכמובן קונים לו "שלישי" ו"רביעי" בכל פעם שהוא מגיע.

כשהוא חוגג יומולדת עגול הם מרימים הפקת על באולם עם לוגו וסלוגן, מזמינים את כל המשפחה המורחבת ועורכים שם סדרת סיומים מעוררת השתאות.

לפני כמה חודשים חיתן יוחנן את נכדתו הגדולה. עשרות בני המשפחה גדשנו את האולם. הכלה ישבה מכוסה עטויה בלבן מלכותי מתנועעת בתפילה, וכשעלו צלילי הכינור פורטים על מיתרי הלב ב"צווה צור" של ברסלב, התרגשנו מאוד. אנחנו משפחה שאוהבת לצחוק והרבה, אבל הפעם לרובנו היו דמעות בעיניים. יוחנן עמד שם, האיש הגיבור והפשוט, דוד שלי, מראהו כמלך בגודו, סביבו בני חתנים זרע בירך השם, כולם לבושי שיראין ושטריימלאך מלווים אותו בהערצה. נחמה לאה רעייתו לא היתה שם אבל יכולתי לראות אותה בעיני רוחי. מחייכת, אוהבת את המשפחה ואת החיים איך שהם בלי תנאים, מרגישה הכי עשירה בעולם. ובפעם הראשונה ידעתי ללא ספק שהיא גם ר א ה את הנחת היטב

איך תזכחה נהפכת לשירה?

הדברים רושם אדיר ומאותו רגע נהפך לאיש אחר עד שהצליח לקרב גם את ארוסתו וזכו שניהם לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה, ואף עוסק בעצמו בקרוב רחוקים.

כזו היא תוכחת משה רבנו לעמ"י. תזכחה שכולה אהבה.

בשירת האזינו - התחייב משה שלעולם לא תישכח התורה אפילו בשיא הסתר הפנים, כאשר "הסתר אסתיר פני" הסתרה בתוך הסתרה, תשמש שירה זאת כעד. המסר הטמון בשירה זו הוא שאפילו יתרחק עם ישראל מה', בכל זאת קרוב הוא אליו, שהרי יש בו עדיין נקודות זכות. כמו שכתוב בשירה זו: "כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו. ימצאהו בארץ מדבר" (דברים לב' ט-י). פרושו של דבר: אפילו בארץ מדבר, המסמל מקום צחיח, "חלק ה' עמו" - שהרי נקודות הזכות שבאדם, הן חלק מאלוקות. ולמה נקראת תזכחה זו שירה? כי על ידי גילוי נקודות הזכות אפילו ב"ארץ מדבר", נעשים שירים ומנגינות.

ועוד מסביר ר' נתן: משה רבנו עליו השלום ראה שעתידים עמ"י באחרית הימים לרדת ירידה גדולה מאד ועל כן כתב את שירת האזינו שכולה דברי תזכחה על מעשיהם, ומדוע תזכחה זו נקראת שירה? וכי איזה שבח יש פה? עונה על כך ר' נתן תשובה נפלאה: שמשו רבנו לפני מיתתו זכה לעלות למדרגה כזו עליונה ששם מתהפכים כל העוונות לזכויות, וכל תזכחה שמוכיחם ומזכיר להם את מעשיהם הרעים נעשים מזה זכויות, כמו שכתוב: "ביום ההוא יבוקש עוון ישראל ואיננו", שלעתיד לבוא, על ידי התשובה של ישראל זדונות נעשין זכויות בבחינת ירידה תכלית העליה, ועל ידי כך מובטח לישראל שיהיה להם קיום אפילו בכל הירידות והנפילות שבעולם ולעולם לא יתרחקו מה' לגמרי אפילו אם יהיו בהסתרה שבתוך הסתרה.

"כי על ידי השירה הזאת אנו רואים שאין שום יאוש בעולם כלל... ואין שום נפילה בעולם כי אם יזכו יהיו נתהפכין כל העוונות לזכויות, כמו שאנו רואין שזכה משה לעשות מתוכחת עוונות שירה ושמחה... ועל כן תמיד נוכל לשוב אל ה' רק שלא נתיאש מלצעוק אל ה' תמיד... (לקוטי הלכות ספר תורה הלכה ב')

כמה נחמה ותקוה יש בדיבורים האלו... זה מלמד אותנו להסתכל בעיניים אחרות לגמרי על כל הריחוק שאנו פוגשות בדור הזה. לראות את אחינו האהובים שירדו מהדרך ולהאמין ש"לא תשכח מפי זרעו" או לשמוע על עוד סיפור קשה שהתפוצץ ולהגיד לעצמנו "בודאי גם כאן נמצא ה' יתברך" ולהאמין ש"ישנו בודאי". ודאי הגאולה קרובה מאוד ועוד רגע ממש יתהפך כל הסיפור הכואב הזה של הגלות לשירה ערבה מאד. יהי רצון שנזכה בקרוב ממש להתענג עליה.

תארנה לעצמכן שמגיע אליכן ילד בבגדים מלוכלכים ואתן רוצות להוכיח אותו על כך. שמעתי פעם שמשמעותה של 'אזמרה' היא לאו דוקא להגיד לו: "וואו יש לך אזור קטן בחולצה, ליד הכתף, שהוא בכלל לא מלוכלך! אשריך!" 'אזמרה' זה גם להגיד לילד בנימה אוהבת: "בני האהוב, הבגדים שלך מלוכלכים לגמרי וזה ממש לא מתאים לך". דווקא אמירה כזו מראה לו שאת רואה את הטוב שלו ומאמינה בו.

תשמעו סיפור מדהים. פעם תינה יהודי אחד את צערו לפני אחד ממקורביו של הר' יעקב מאיר שכטער שליט"א על כך שבתו אשר ירדה מן הדרך עומדת להתחתן עם בחור שבא מבית חסידי חשוב מאוד, אך היה פורק עול לגמרי ומתנהג כגוי גמור, עד כדי כך שהיה אוכל ביום הכפורים בפרהסיא וגם היה אוכל חמץ בפסח להכעיס ממש. דבר זה היה לאבי הבת קשה מנשוא. אותו מקורב ששמע על הספור והיתה לו הכרות עם הבחור, ניסה להשפיע עליו לבוא לרב שכטער שליט"א מתוך כוונה שישפיע עליו. לאחר שכנועים רבים הסכים הבחור לבוא. כשבא לפניו, אמר לו הרב שהוא רוצה להבין דבר אחד, למה הוא היה צריך ללכת אחר עריכת הסדר אצל אביו לאכול חמץ בהתרסה גלויה, הרי הוא לא היה רעב אז ומה בער לו כל כך, וכן למה היה לו לאכול בליל יום הכפורים בפרהסיא ובהתרסה גלויה. השיב לו הבחור, שמיום שפרק עול מייסרים אותו מצפוני לבו ולדעתו נובעים ייסורי נפש אלו מחמת שעדין דבוקה בו מעט קדושה והיא הגורמת לו שאינו יכול להנות בשלמות מהתאוות האסורות, לכן הוא "מתחזק" לחטוא בהתרסה ובהגזמה כי הוא מאמין שעל ידי זה תעקר הקדושה מקרבו לגמרי ויוכל ליהנות מהתאוות בשלמות. כששמע זאת הרב קפץ ממקומו בהתפעלות ואמר לו: "כבר חמישים שנה שאני עוסק בחינוך בחורי ישראל, וכל עסקי הוא להחדיר בהם את האמונה הזאת שהחטא יש בו כח נורא לקרר את הקדושה מנפש היהודי ועדין לא מצאתי מי שיגיע למדרגת אמונה כמו שיש לך. איך זכית שיש לך אמונה כל כך בהירה וברורה בעצם כח החטא לקרר את הקדושה מהלב היהודי ולכבות ממנו את הניצוץ האלוקי, איך זכית לכך?" הדברים שיצאו מעומק לבו פרצו את המסך העבה מעל נפשו של הבחור שפרץ בבכי מר מבלי יכולת להירגע. את הסדק שנוצר נצל הרב כדי לדבר אל ליבו ולהאיר בתוככי נשמתו. אולם בכך לא תם הסיפור, איך שיצא הבחור, התקשר הרב אל המחותן ואמר לו: תדע שעומד לפניך בחור עם אמונה עמוקה מאוד ולא יכול להיות מתאים ממנו לבתך...

הבחור אמנם הושפע מאד מדברי הרב אבל עדין היה מעט חשד בלבו שמא ההתפעלות מעומק אמונתו היתה מן השפה ולחוץ רק כדי למשכו בדברים שיחזור בתשובה, אולם לאחר ששמע על כך שהרב הלך להמליץ עליו אצל המחותן, עשו עליו

עצה למעשה

איך מתגברים על המניעות?

רחלי יקרה,

לאנשיו להתבודד) ושל אמונה בהשם יתברך.

ואם מיישבים את הדעת שהמטרה שלי היא לא להצליח אלא להתקרב להשם יתברך, מקבלים יותר ענווה וזה עוזר להתמודד עם המניעות ולהתחזק גם ביום הזה.

לאחר פטירתו של הרב יצחק כרמל זצ"ל מצאו פתק שכתב "אני מקבל על עצמי מעתה להתבודד כל יום שעה". את הפתק הזה כתב אחרי שנים רבות של התבודדות יומיומית כמובן.

חזקי ואמצי, אחות יקרה, ואל תוותרי על המתנה הכי גדולה שרבינו נתן לנו וגם אם נפלת מזה, תתחילי מהתחלה, תיזכרי ותזכירי לעצמך שההתבודדות היא מעלה עליונה וגדולה מן הכל. מן הכל.

אז הבית יהיה קצת פחות מבריק ומסודר, ויהיו על השולחן "רק" 51 סלטים ולא 02 והבגדים יהיו קצת פחות מגוהצים אבל תהיה אמא ותהיה אישה ותהיי את.

והפלא הגדול בהתבודדות שתמיד נדחקת לסוף היום, לסוף רשימת המטלות, מפאת חוסר זמן, זה שכשמחזירים אותה לפרונט, למקומה העליון במעלה, מתגלה הפלא שיש פתאום עוד זמן ויש עוד כוחות ואנרגיה ושבמעט זמן אפשר לעשות המון כי את יותר ממוקדת וברורה עם עצמך, כי דיברת עם השם.

ההתבודדות חוסכת זמן. זה דבר בדוק ומנוסה. תמיד זה פלא מחדש.

אז איך מתגברים על המניעות ומצליחים לבוא כל יום? כנראה שלא בטכניקות כאלה ואחרות של ניהול זמן אלא בייסוד פנימי עמוק של מעלת ההתבודדות וחשיבותה ובהתחזקות מכל רגע של פגישה ובעיקר - מהבנה שזאת הדרך. ככה זה כשנכנסים בעבודת השם - המניעות יתפשטו עלינו לאורך ולרוחב ולא יניחו לנו לעשות את הדבר היקר והמופלא הזה. אבל גם רבינו הבטיח שיתאמץ עבורנו לאורך ולרוחב להושיענו ולתקננו.

וכגודל המניעות כך גודל השכר.

והעיקר לא להיבהל ולפחד כלל מהתגברות המניעות. גם אם הן מכריעות לפרקים. זאת הדרך.

שנזכה לקבל על עצמנו להתחיל מחדש, מהיום, להתבודד כל יום בלי נדר

"רחמנא ליבא בעי"

חזקי אחות יקרה, את בדרך הנכונה...

הדר

רבינו אומר "למה חולקים עלי? כל העניין שלי הוא תפילה", ואמר שזו גמרא מפורשת: "כרום זולות לבני אדם - איזהו דבר העומד ברומו של עולם ובני אדם מזלזלים בו? זו התפילה".

הרבה יותר "נחשב" ללמוד תורה מאשר להגיד תהלים, יותר מפתח וקל להכין עוד סלט לשבת ("לכבוד שבת") מאשר ללכת להתבודד, הרבה יותר "נצרך" לקפל את הר הכביסה, שלא לדבר על ערמת הכלים שיש בכיור (מדי פעם). רבי נתן אמר שהעצות של רבינו הן קלות מאוד אבל מהרגע שרבינו ציווה אותן, יש עליהן מניעות רבות.

ולכן, צריך לדעת ולהתחזק במה שכתב רבינו בתורה מ"ח תנינא, שזאת תורה שהיא מכתב אישי לכל אדם שרוצה להתקרב להשם יתברך: "וְצִרְיִךְ לְהִיּוֹת עֲקֻשָׁן גָּדוֹל בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם" והסביר יפה "לְבָלִי לְהִנְיִחַ אֶת מְקוֹמוֹ דְּהִינּוּ מֵעַט מְקַצֵּת עֲבוֹדָתוֹ שֶׁהַתְּחִיל אֵף אִם יַעֲבֹר עָלָיו מָה וְזָכַר דְּבָר זֶה הֵיטָב כִּי תִצְטָרֵךְ לָזֶה מְאֹד, כְּשֶׁתְּחִיל קִצֵּת בְּעִבּוֹדַת הַשֵּׁם כִּי צִרְיִךְ עֲקֻשָׁנוֹת גָּדוֹל מְאֹד לְהִיּוֹת חֶזֶק וְאִמִּץ לְאַחֵז עֲצָמוֹ לְעַמֵּד עַל עַמְדוֹ אֵף אִם מְפִילִין אוֹתוֹ, חֶסֶם וְשָׁלוֹם... וְהַקָּלל אֲהוּבֵי אַחֵי חֶזֶק וְאִמִּץ מְאֹד וְאַחֵז עֲצָמְךָ בְּכָל הַכּוּחוֹת לְשָׂאֵר קִיָּם בְּעִבּוֹדָתְךָ וְאֵל תְּחוּשׁ וְאֵל תִּסְתַּכַּל כָּל עַל כָּל הַנִּי"ל או כִּיִּצָּא בְּזֶה"

את לא לבד במלחמה הזאת. גם אני וכל אחת שלוחמת להתבודד מזדהה אתך.

ורבינו נותן לנו את כלי הנשק למלחמה הזאת - להיות עקשנית, ולא להניח מה שכבר עשיתי ולהתחזק להישאר קיים בכל הכוחות ולא להתסכל ולא לחוש על כל המסיתים ולזכור בעיקר לזכור שזאת הדרך כי נשכח ונצטרך את המידע הזה מאוד מאוד במלחמה.

והסביר אחד מרבני ברסלב שעקשן זה מי שכל פעם מחדש נכנס לחדר דווקא מהחלון ולא מהדלת. כל פעם מחדש. כי להתעקש לשתות את הקפה שלך בבוקר זה לא עקשנות אלא זה ההיגיון הצרוף, את לא צריכה להתעקש על זה. אבל לעשות דבר בלי שום היגיון וטעם שוב ושוב זה נקרא עקשן. ובשביל להתבודד על אף כל המניעות צריך עקשנות. זה בלי היגיון. זה החלטה של אמונה.

ודעי לך שכל דקה של התבודדות שאת מצליחה לחטוף בזה העולם החולף והמבלבל והשוצף והעמוס והמסית, ואפילו בלי חשק ובלי דיבורים, דקה של התבודדות קרה ויבשה, יש לה ערך עצום בעולמות העליונים וגם תועלת עבור עצמך פה בעולם הזה.

כי דווקא להתעקש על התבודדות כשלא בא לך בונה בתוכך כלים של אמונת חכמים (שרבינו ציווה

שאלה:

הדר היקרה,

אני כבר שנים מתבודדת. אבל איך אומרים? מתבודדת אומרים? לא נגמרות לי המניעות! והרבה פעמים המניעות מכריעות אותי. אני עייפה, או שחזרנו מאוחר מחתונה, או שאחד הילדים או בעלי צריך אותי והזמן עובר... וכולי...

וכך ההתבודדות נחטפת. מה עושים כדי באמת להצליח לבוא יום יום לפגישה עם השם? איך מתגברים על המניעות?

תודה, רחלי.

היינו בחולמים / נ. פישמן

לא כל אחת ולא בכל יום זוכה להגשים חלום חיים. חברתי זכתה, ב"ה. זכתה להיכנס עם משפחתה לביתם החדש, בית שאותו חלמה, הגתה, תכננה ופיקחה על כל שלב ושלב בבנייתו מהיסודות, עד שסוף סוף הכול היה מוכן, מושלם וחדש לגמרי.

הם היו באמצע שטיפה יסודית אחרונה של כל שאריות אבק הבניה, כשנכנסתי פנימה, מצוידת בכרטיס כניסה - תבנית עם עוגה לכבוד שבת, הבית כולו היה מוצף במים, וחברתי עם ילדיה הגדולים קיבלו את פניי, כשהם שעונים על מגבים - מותשים אך ממש קורנים מאושר. קרני השמש שחדרו לתוך הבית דרך חלונותיו הרבים, השתקפו במים שעל הרצפה ויצרו מראה של ארמון מלא אור. לא היה בו פאר של מותרות, ולא ברק מנקר עיניים, רק יופי פשוט, אמיתי, שנכנס אל הלב. אפשר היה להרגיש את נוכחות ה' שם והודיה גדולה, שהמילים קטנות לה. מילות הקודש "היינו כחולמים" ריחפו בחלל האוויר...

אז השארתי שם את התבנית עם כמה ברכות מלבי, ולקחתי איתי צידה לדרך מלוא חופניים חיזוק באמונה. זה שנים שהיא חלמה על הרגע הזה. כמה שנים עברו עד שזכו לקנות את המגרש, ואז משהו השתבש, והכול התבטל. ועוד פעם. ועוד. וכשסוף סוף התחילו העבודות של חפירת היסודות, התגלתה שם מערה ענקית שלא אפשרה את המשך הבניה. וכך עם כל שלב ושלב - ברגע שנמצא פתרון לבעיה אחת, צץ לו אתגר נוסף, עד שהיה נראה שלא יהיה לזה סוף. כאשר תלמיד החכם שכל חייו קודש ללימוד התורה, היה רוב עול האחריות על הבניה על כתפי חברתי, ולא פעם תהיתי ביני לביני - מניין לה הכוחות? אז היום יחד עם השמחה בשמחתה, קיבלתי משל נפלא על החיים של כולנו:

נשמותינו ירדו לעולם החומר בעקבות חלום - לבנות כאן בית לה' יתברך. למעשה, לולא החלום הנשגב הזה, לא היה לנו כלל מה לחפש כאן, בתוך עומק החושך של עולמנו השפל. התלבשנו בגוף כבבגדי עבודה, ואז החלה הבניה, ואיתה הבלבולים, המניעות והתקלות. הרעש הבלתי פוסק של טרדות היומיום, אבק ההסוטה שמסמא את העיניים. אבק שנותן תחושה שזה לא הולך להיגמר אי פעם, אנשים זרים שמסתובבים בשטח הפרטי שלנו כבתוך שלהם, ואין סוף שיבושים...

...בסוף כל האבק ייעלם, האפור יחליף את צבעו ללבן בוהק, וגוש הבטון המכוער יהפוך להיות בית חלומות. וכשזה יקרה, זה יהיה מרגש, מפעים, עוצר נשימה, עולה על כל דמיון ועל כל חלום. וזה יקרה בוודאי. אבל בינתיים, עד הגאולה, אנחנו חיים באתר בניה, ועלינו להחזיק מעמד. סכנה - כאן בונים, וחובה עלינו להכיר את כללי הבטיחות:

1. התוכנית האדריכלית היא יסוד הכול. היאחזי בה. החזיקי את החלום תמיד בראש. אם תיתני לעצמך לשכוח את התכלית, הבעל דבר - השקרן הגדול - עלול להפוך את היוצרות ולמכור לך סיפור כאילו הבניה האדירה והמדאימה של חיך אינה אלא עונש עבורך, לנצח. למה? כי לא מגיע לך משהו טוב מזה (חלילה).
2. את צריכה קבלן טוב, מקצועי ואמין. אחד שיודע באמת, שהבטיח שיהיה איתנו עד המפתח, עד ביאת המשיח, ישים את עצמו לאורך ולרוחב - כדי שיהיה לך בית בזה ובבא.
3. זכרי - אם את מרגישה בתוך בור - סימן שהקב"ה בונה לך עכשיו את קומת היסודות של האמונה. אל תילחצי, עוד רגע את עולה מכאן, מחזקת.
4. באתר בניה שמים קסדה. שמרי על הראש מלבנים תועות, וממחשבות רעות.
5. מזמינה אנשי מקצוע? הזיהרי מנוכלים. אל תחפשי את הזול והמהיר, דברים אמיתיים נבנים זמן רב.
6. אל תפסיקי להתפלל. התפללי על ביתך, על בתי חברותיך, ועיקר העיקרים - על הבית הגדול והקדוש, שייבנה במהרה...

שמחה בתקופת קושי לאומי ופרטי ובקיצור 'מילתא דשטותא'

הגענו לתשעת הימים. האווירה כבדה ורצינית יותר. אווירה שפחות מעודדת קלילות ושמחה.

השאלה הנשאלת: למה צריך לשמוח בשלושת השבועות, אולי נזרום כבר עם האווירה הכללית?

בשביל שלמותה הנפשית, יהודיה חייבת לשמוח 364 ימים בשנה. למעט תשעה באב עם הבכיות על הרצפה בקריאת המגילה. ביום הזה במקום שעה של לב נשבר יש לנו שעות רבות, ורבינו מזהיר לא ליפול גם שם לעצבות רק להתגעגע כל כך עד שהגעגע לבית המקדש יכנס אל הלב השבור והבכי יצא משם מזכך ומטהר.

הפעם ניגזר בשפה שבה אפשר להגיד הכול. בעזרתה תוכלי לשחרר את מה שמעצב, מבייש, מכאיב או מקטין אותך ולא תשלמי על כך מחיר של פגיעה במערכות יחסים או אפילו דיבור לא הולם.

השפה נקראת קישקושיית או ג'בריש. את מכירה את השפה משפת התינוקות. אין משמעות למלים אך הרבה רגש עובר בתקשורת. ניתן לחוש כעס, התלהבות, אהבה, שעמום ועוד רגשות דרכה. ברגע שתקפצי לתוך בריכת הקישקושיית ההברות שתפיקי יהיו ילדיים, מגוחכים ומשעשעים. גם כשתפרקי כעס, בסופו של דבר תמצאי חיוך על פנייך.

את מהמהמת לעצמך: 'מה צריך לעשות? מה עושים?'

ובכן, יכול להיות שגם את היית פעם תינוקת? אם כן, יהיה פשוט להיזכר.

בואי נכיר את השימוש בקישקושיית.

חזרי אחריי: טרגשלייג, פוגיקץ, מכטובלס, כך 8 פעמים. התחילי בפנים רציניות כשקצב הדיבור במהירות גוברת והולכת. הנה מבצבץ לו חיוך או אפילו יותר. לאלו שמרפרפות והצטרפו אלינו בדיוק בשורה הזו - את בסדר, אילו לא מילים ביידיש עתיקה, אף אחת לא מבינה אותן. העיקר לפתוח את הפה ולהתבטא. המהירות חשובה כדי שלא תתקעי במחשבות.

ניכנס למים היותר עמוקים. מכינה אותך שהתרגול יהיה ירידה לצורך עליה. נלמד לבטא את הקושי בדרך בונה.

זה המקום להתחבר לחסר אישי שלך. בתור התחלה תבחרי משהו פשוט ולא חלילה פרידה סופית מאדם יקר. אפשר להתמקד בפיתורין או סיום עבודה מתגמלת, מעבר מסביבה אהובה, התרחקות מחברה, אפילו מילד שיצא לשיבה עם פנימייה.

נדגים את התרגיל עם הצורך שלנו במזיקה ממנה אנו נמנעות בימים אלו.

חשבי רגע על כך ובחרי משפט מסכם בן 2-6 מילים. משהו כמו: 'מבאס בלי לשמוע שירים'

א. אמרי את המשפט בקישקושיית 10 פעמים. אין טעם להדגים, כי לך יצא משהו אחר וגם כל פעם מעשר הפעמים תהיה קצת שונה. העיקר לחזור שוב ושוב על המשפט העברי שבחרת בתרגום חופשי ומשתנה בקישקושיית.

ב. נהלי מונולוג מתמשך בנושא חשוב לנהל במשך 2-3 דקות מונולוג ארוך בנושא. התוצאה תהיה שאת משעשעת את עצמך, הכאב/לחץ/ עצבים השתחררו ללא מילים, שמות גנאי או חלילה קללות וללא לשון הרע כלל. נו, יש כבר חיוך או ממש צחוק?

ג. בחרי לך מבטא למשל צרפתי, וקשקשי במשך דקה שלמה על הנושא בג'בריש צרפתית. מרבית הנשים מוצאות את התרגיל קורע מצחוק.

הערה חשובה: קישקושיית יכולה להתבטא בשקט או בלחש. היא מתאימה גם למקומות הומים ומאפשרת שחרור גם בתנאים סביבתיים לא ממש פרטיים.

נו, חצבוניקל שבוריץ? מרגישה טוב יותר?

"ובסוף הוציאה" שיחת חברות עם גב' ח. לוי / פ. פראנק

טוב, עניין אותי מאוד. נכנסתי לבית הכנסת וסקרתי את הנמצאות. היו שם מכל הגוונים. מרעבארל'ך, הסידי תולדות אהרן, עד ירושלמים ובעלי תשובה. ואני, אשה חסידי צעירה ואלגנטית. לגמרי שונה.

ניגשתי לשמשה, ופתאום הלב שלי גאה. הברז הפנימי נפרץ, דמעות התחילו לזלוג. ניגשה אלי אישה, ואמרה לי: "תביאי לי את הקטנטנים שלך, תהיי עם עצמך קצת". ובמשך שעה בכיתי.

זאת היתה הפעם הראשונה בה ראיתי את בעלי צועק את עצמו, את האמת הפנימית שלו. "טאטע! אני רוצה אותך, תעזור לי להגיע עד אליך. אני לא יכול בעצמי!!". פורים. הזמן בו כל המחיצות נופלות. היו שם ריקודים, אך שונים כל כך ממה שראיתי תמיד. לא בשורות מסודרות, לא בתנועות מוסכמות. בספונטניות, באמת הכי פנימית, כל אחד רקד את נשמתו. יכולתי לגחך, אך זו היתה הפעם הראשונה שראיתי את בעלי כל כך בוער, ואוהב את ה' אהבה מטורפת!! על זה התפללתי! זה מה שרציתי. חסיד חם, עם כל ה'ברען'. אלא שלא ידעתי מה רציתי.

בכיתי את ההתגלות הזאת, ובכיתי את כל שלוש השנים שלא ידעתי מה קיבלתי.

איכשהו הזמן עבר, הריקודים נפסקו. מצאתי את עצמי שוב מוקפת בילדים, פוסעת החוצה אל בעלי.

"איך היה?" הוא ראה את עיניי אדומות. "היה כל כך נורא? טראומה?"

"כך אני רוצה אותך!" התפרצו ממני המילים. "זה מה שאתה!".

"אבל, את יודעת שזה--- ברסלב, כן?"

"לא מעניין אותי, אני רוצה אותך ככה". הייתי אז באורות... כשעברה תקופה, בעלי התחיל לקנות את ספרי ברסלב, ונשאר גם לשיעור בליקוטי מוהר"ן וליקוטי הלכות. ראיתי את האיש משתנה לי מול העיניים. הוא התחיל לקום בוותיקין, ולדבר מיום המיתה. "תדעי שגם השם שלך יהיה כתוב יום אחד על מודעות הרחוב", כך אמר לי. "אוי, זה מפחיד אותי!" דבקתי בסגנון הקודם. "כן כן, זו המטרה. צריך לזכור את זה!" הוא הפתיע אותי.

פתאום ראיתי בו חשק עצום ללמוד תורה, התלמוד בבלי והירושלמי קנו להם מקום בבית. גם קימת החצות התדפקה אצלנו ונהיתה לאורחת קבע. הרגשתי שאני לא עומדת בזה.

היו דברים שהפריעו לך בתחילת הדרך, והיו נראים לך שונים למדי ממה שהורגלת עד אז?

עם הזמן, כשראיתי שהוא התקרב, אמרתי לו: "די, רציתי שתתקרב, אבל לא עד כדי כך. אל תגזים!"

בראשי היו המון דעות קדומות, על כל מה שקשור לברסלב. אין להם מה לעשות, רק לרקוד כל היום וללכת לשדה? 'חסידי ברסלב המשוגעים'... ועוד.

המושג 'ברסלב' היה מושמץ במקום ממנו באתי. איך אמרה לי אחת, "אנחנו לא אוהבים חסידי ברסלב. הם כמו חיילים שערקו מהצבא. זה מבייש אותנו!" אלו היו הדיבורים.

כל אדם שנמצא במסגרת חסידות, יודע שהוא מסודר. יש את המוסדות, הסמינרים והישיבות שחייבים לקבל אותנו. קיימת צורת לבוש מסוימת, שידוכים בתוך המסגרת. סוג של קופת חולים. ומה יקרה אתנו כעת? אנחנו נמצאים על המים!!

הייתי מחוברת מאוד לאדמו"ר. התפללתי שבכל שאלה שתימצא, ואפילו קטנה, נשאל את הרבי. על שם לילד, על בחירת מקום עבודה. מה נעשה כעת? את מי נשאל? החיים הם לא צחוק. צריך

מה קורה כשאשה חסידית מן השורה שומעת את קול השני למלכות קורא אליה לצאת?

קורס תמים המקרב אל ההתבודדות / פורים המפורר את ליבה לפירורים / שכנות המשתתקות לקראת בואה / קרוואן בוער וחסידיים חמים המושכים אל האמת לאמיתה. ח. לוי / מצרפת אותנו למסע.

ספרי לנו מנין באת, ואיך זכיתם להפוך מזוג צעיר פשוט, לבית אשר הוא משכן לשכינה, מלא מקצה אל קצה באורו של רבינו הקדוש.

גדלתי במסגרת אחת החסידיות הידועות, חצר מבוססת, אשר אלפי חסידיים מסתופפים בצילה. המלבושים, הניגונים ומנהגי הקהילה היו כל חיי. הייתי מחוברת מאוד לחסידות. התפללתי לבעל חסיד אמיתי, הרודף אחרי הרבי, עומד שעות ב'טיש' ועוקב אחר כל תנועה שלו. רציתי שיהיה חם ודבוק בו עד כלות. גרנו בשיכון הסגור, למדתי במוסדות של הקהילה, וכל רצוני היה לראות את בעלי ממשיך בדרך זו עם כל ה'ברען'.

אחרי החתונה, שמתי לב אט אט כי בעלי הוא לא החסיד השרוף אליו כה התפללתי. הוא לא למד בישיבה של החסידות, וגם באופיו לא אהב להצטופף בפארענצ'עס. לכן הוא גם לא היה מאלה שרדפו אחר הרבי בכל פסיעה.

אז איך התגלגלתם אל פתחו של רבינו?

בעלי אף פעם לא התנגד לברסלב, הוא אהב מאוד קברי צדיקים והתחבר לתחום הנפש. תמיד היה מחפש ומבקש. הוא נרשם אז לקורס מודעות' בשיטה מסוימת. כדי להתקבל היה צריך לחתום על כך שא'שלב בכל יום עם עצמי לפחות עשר דקות ואחזיק מחברת לכתבת ההגיגים'. הקורס העביר את ערך ההתבודדות וההתקשרות לפנימיות האמיתית, אך כלל לא בשם רבינו הקדוש. כל המקורות היו מספרים חסידיים שונים. כך קרה שבעלי התחיל ללכת ליער. יום אחד הוא הודיע לי שיש הסעה קרובה לבית מארגון 'שיח השדה' וכי הוא מתכוון להצטרף.

הייתי כולי מבוהלת מעצם הרעיון "בעלי הולך לרקוד מול העצים. מה קורה לו? רק שלא יהפוך לאיזה ברסלבר". אך היא בחכמתה הרגיעה אותי. "הוא בסך הכול הלך לדבר עם ה' במקום שקט". נרגעתי, נשמתי עמוק.

בהשראת הקורס, בעלי ישב, התחבר לאני' שלו, והקשיב למה שעולה לו מבפנים. כשהוא שיתף מחר שהיה חסיד ברסלב בתגלית החדשה שלו, אמר לו הלה: "תכניס גם את ה' לדקות האלה. אל תחשוב רק על עצמך. דבר אתו".

באותה תקופה הוא גילה קרוון צדדי ליד הבית, ובכל יום נמסר בו שיעור בסיפורי מעשיות. הוא התחיל לשמוע, להקשיב, והנפש המבקשת שבו התלהבה. הרי רבינו אמר שסיפורי מעשיות בכוחם לעורר את הישנים. בעלי אהב את החסידיים החמים, הוא הפך לאחד מהמניין בבית הכנסת דחסידי ברסלב. בבית הוא קרא לו: 'הקרוון'. השם ברסלב לא עלה על השפתיים.

זה קרה בפורים שלפני שנתיים. יום שישי, שמענו מקרא מגילה והתכוננו לנסוע אל ההורים. בעלי חזר מביהכ"ס והציע לי להישאר. נפשו חשקה להיות ביום קדוש זה עם החברים הבוערים לדבר ה'. וכך זה נשמע: "אבל מה נגיד עכשיו להורים? הודענו להם שאנחנו באים! על מי ניפול עכשיו? לא נעים להגיע למישהו ברגע האחרון". הלחץ היה גדול. "את יודעת, בקרוון, שם אני מסתובב לאחורונה, יש סעודה. אולי תבואי ותצטרפי?" כך בפשטות. "מה, אני הומלסית? אני מתביישת!" "בסדר, תיטלי ידיים רק כדי לצאת ידי חובת המצווה, ואחר כך תוכלי ללכת. ו... לא מעניין אותך לראות איפה אני מסתובב כל השנה?"

מי שירריך אותך.

באמת איך הגבת לסביבה המתפלאה כל כך?

גדלתי על הערך שדעת הקהל חשובה לחיים ולכן המבטים והרכילויות הפריעו לי, בעלי שאל אותי אז שאלה מטלטלת: "כמה אחוזים מתוך המאה את חייה בלתי להשם לבדו, וכמה בשביל מה יגידו ומה יחשבו?" אך כעת, חשבת, אני כאברהם אבינו. "אחד היה אברהם". לא אכפת לי בכלל מה אומרים עלי. אם אשוב תמיד מה תגיד עלי החברה, שאולי תעקם את אפה ואולי לא, מתי אשוב מה ה' אומר עלי? העברתי את הפוקוס, מ'מה יאמרו הבריות', ל'לעשות את מה שה' חושב לנכון'. היום אני שמה לב שאנשים מעריכים יותר את מי שלא חושב מה יגידו.

היית כבר אצל רבינו הקדוש באומן?

אחרי ראש השנה התחלתי לחיות את ה'. כל יהודי חי עם ה', אך פה זה קשר יומיומי, את מדברת איתו ועליו כל היום.

חשתי געגועים לנסוע לרבינו הקדוש, אפילו רק כדי להגיד לו: "תקשיב, עשית לי קרוסלה, עברתי טלטלה בחיים שלי, אבל זה שווה. עשית את זה". בכסלו אכן נסענו, והתמוגגתי בבכי. "רבי, שיניתי אותי לגמרי. תפסת אותי בשק".

אני מאחלת לכל מי שקראה אותי, שתזכה לחיים טובים כמו שרק רבינו הקדוש יכול להדריך

בעלי זרק לי שאלה, בלי לחכות למענה. "איך את חיה את האדמו"ר שלך ביום יום?" ניסיתי לחשוב על תשובה. יש את ה'טישים', את ההתעלות הקבוצתית. יש את ההדרכה המפורטת לגבי סגנון הלבוש. אך למעשה, כשעוברים יום או יומיים, מה נשאר לך?! פתאום לא היו לי תשובות.

הוא שאל גם: "כתוב: 'נתתי לפניך... את הטוב ואת הרע, ובחרת בחיים'. ה' סומך עליך בעצמך, לא כתוב 'ובחר הרב שלך'. כל אחד צריך לבחור בטוב. הלא כן?"

"אבל אני רוצה דמות סמכותית וגדולה שתחליט בשבילי מה נכון לעשות. אני לא כל כך צדיקה!" כך התרגלתי. 'אמונת חכמים' היא ערך ראשון שמנחילים אצל חסידים. "אך מה יקרה כשהאדמו"ר ידריך למעשה מסוים, שבסוף לא הצליח? עבודה שעזבת, שידוך שלא צלח?" אז שוב מתחזקים באמונת חכמים. לאט התחלתי להבין, כי בברסלב הולכים ישר לבוס, מי שאחראי גם על האדמו"ר שלך, שואלים אותו את השאלות. רצים לשדה שוב ושוב ומשליכים את השאלה לה', עד שבסוף יש תשובה. ואם משהו לא הלך, לא זורקים את השכל ואומרים אמונת חכמים, אלא זורקים את עצמנו על הקב"ה, ואומרים: "הכול מאת ה'!", יודעים שזוהי התכנית המדויקת שנכתבה מלמעלה.

כמו שאת לא מאשימה את האדמו"ר שענה לך תשובה לא מוצלחת, אלא מבטלת את השכל, גם כעת, תאמיני שה' הוא זה שהנהיג אותך ככה. אל תאכלי את עצמך על שהחלטת לא נכון.

איך נדלק אורו של רבינו הקדוש גם בך עצמך?

באותה תקופה נרשמתי גם אני לאותו קורס, לנשים. מצאתי את עצמי יושבת בכל יום עשר דקות עם עצמי, רק כי אני לא רוצה לשלם כסף לחינם. התחייבתי, לפחות אמצה את הקורס. היא כיוונה אותנו לשבת לדבר עם ה', ואחר כך לכתוב את מה שליבך מציף. מילאתי אז שלוש מחברות! עברתי טלטלה עזה, ובכל זה שיתפתי את ה'. בעלי אמר שזו התבודדות, "את עוד תגיעי לדבר האמיתי!".

איזו אהבה וחיבור לה' גיליתי. אני מתרגשת לדפדף במחברות. פתאום קלטתי מה יש לי, ומה מתלהבים כל כך בברסלב על הקשר החזק עם ה'. הבנתי, זה מה שבעלי עושה בהתבודדות! חשתי בכל מאודי את ההבדל בין החסידה שהייתי לחסידת הברסלב האמיתית שאני עכשיו. הייתי יושבת שעה ויותר, מתפרקת בבכי. התרפקתי על הקב"ה בקשר הזה.

"טעמו וראו כי טוב ה'". אמרתי לו, "ה', אני לא רוצה ללכת ממך! הילד בוכה, הסיר נשרף, מתוך לי! לא רוצה לעזוב אותך!"

היה לי מתוק מדבש. בתקופה שלפני כן התחלתי להתחזק בלשה"ר, בצניעות ובעוד עניינים. כאן עלתה לי ההכרה: חשוב ויקר מאוד מה שאת עושה, אבל ה' רוצה לפני הכול את הילדים שלו! בואי אלי, פשוט בואי. דברי איתי. ראיתי מה זה קשר עם ה'! חזק יותר מהקשר שיש לך עם כל אחד בעולם. התחלתי לקרוא את הספרים של ברסלב, ומצאתי את עצמי גורסת אותם בזה אחר זה במהירות. ביקשתי מבעלי שישתף אותי במה שהוא שומע בשיעורים. צמא אדיר תקף אותי.

מרגש. מה היו תגובות הסיביבה לגבי השינוי?

הסובבים אותנו פירשו זאת כירידה ברוחניות. נתנו לנו את התחושה של פורקי עול... "מה חסר לכם כאן? יש לכם קהילה מבוססת, מוסדות", ניסו לדבר איתי בצורה של רחמים, "מה יהיה עם הילדים שלך?"

העולם סביבנו התהפך. דיברו מאחורי הגב שלנו. לא אשכח את הפעם הזאת שבה ישבו כל השכנות ופטפטו, האכילו את ילדיהן ארוחת ערב. מיד כשהגעתי, השתתקו כולן. לא ידעתי אם לחזור על עקבותיי ולגרום לחוסר נעימות, או להתחיל לדבר איתן בטבעיות. העדפתי להיבלע באדמה.

בסיד

קומי אורי

כי בא אור

קומיץ נשים
סוזף ומרג

ניגונים, סיפורי נשמה
ושירה מהלב
שיחברו אותך
לאהבה ולעוצמה
האלוקית שבתוכך.

BBU

להזמנות יעל: 054.849.2887

כשה אונד / ר. מצליח

מבוסס על סיפור אמיתי

"מזל טוב!" פעו כולם באחו המקושט, נרגשים. "מזל טוב! שתזכו לבנות דיר נאמן בדרך רועינו הקדוש!" שם, בינות לעיצובי העשבים והשמיים הסגולים היא ענתה באושר "אמהההן!" ודמינה את הדיר הברסלבאי העתידי. חמים וחי יהיה הוא, ובעיקר- יהיה בו הרועה... הרועה שהולך לפניהם... שעון הזהב שענדה השוויגער על רגלה החזיר נגוהות קסומים.

אבל עכשיו- איכשהו, כשהדיר נראה כמו רפת, היא מרגישה כל כך חלשה. "נחמהההן! שימעההההן!" היא פועה בקול נטול ברזל וויטמין 12B "לאסוף מהר את המגנטים ולבוא לאכול". בלי לבדוק אם פעייתיה חדרו לאזני הצאן- היא משתרעת על ערימת הקש שבפינת הדיר, מותשת.

"אמאא, אני לא מאמינהההה. הם! גמרו את כל הקש הצבעוני שלי!" רעמת תלתלים נסערת ופעמון טורקיז אופנתי פורצים אל הדיר "אוףףף ידעתי! ולאף! אחד! לא! אכפת! אני! הכבשה השחורה כאן!" מאחוריה, ניצב שימעההההן. שה תמים. קש כחלחל דבוק לפיו תחת העשבים המזינים שהכינה... היא מחניקה אנחה. די, כמה כבשה אחת יכולה. מה יהיה, אבאל'ה, לזה התכוונת כששלחת אותי לרעות את צאנך הקדוש?

"...והכי קשה ליי" היא פורקת לממו בערב, קוצצת עלים ירוקים לסלט "הכי מכאיב, שאני לא זוכרת בכלל את הרועה. פעם, חלמתי שאגדל את הצאן ואבנה דיר כדרכו הטהורה... אי, כמה שכחתי... מהעצות שלו. מהדעת. מהלב שלי. מהשמחה והחיבור...הוא..." היא מעזה "אתה חושב שעדיין הוא כאן, הולך לפנינו?"

"תעיתי כשה אונד..." לוחש ממו בהבנה "נאבדנו. נאבדנו מהרועה שלנו..." היא מהנהנת, מערבת בלילה של געגוע וירק, מתבלת בחיפוש מבקש. ממו קם וחוזר עם ליקוטי הלכות "רבי נתן כותב על כך שלמרות שנאבדנו כ"כ עד שאנחנו כמו שה אונד, בלי לדעת בכלל מה איבדנו ועד כמה התרחקנו--- בכ"ז, אנו צריכים לצעוק ולהתחנן- בקש עבדך... שהרועה בעצמו יחפש אותנו... אי אי אי..." הוא חופן את זקנו בשתיקה ואומר "אבל תראי איך רבי נתן מחזק אותנו- וְאִזְּ שְׂשִׁיעֶק וְיִתְחַנֵּן כֶּן בְּאֵמַת כְּמָה פְּעָמִים יְהִי נַחֲשֵׁב גַם כֵּן שְׂמִבְקָשׁ וּמְחַפֵּשׁ אֶת הַצְּדִיק וְאִזְּ יִזְכֶּה לְמִצְאוֹ, כִּי רַחֲמֵי ה' יִתְבָּרַךְ וְרַחֲמֵי הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּים אֵינָם כָּלִים לְעוֹלָם" (שם)

לפנות בוקר ממלאות פעיית רכות את הדיר. שעפסאל'ע חדשה וענוגה מונחת על ערימת הקש המרופדת. "מושלמת קטנה" היא לוטפת אותה באהבה. "מאיזה גן עדן הגעת לכאן". שעפסאל'ע פועה בהסכמה, מעלה גרה.

"תראי מה הבאתי לך!" ממו נכנס אל הדיר, צרורות מבטיחים על גבו "קניתי ערימת קש טרי-טרי בשביל שעפסאל'וש" הוא צוחק, משתאה מול הפלא. פוחד עדיין להחזיק. "זכאן - יש עשבי חיזוק שאמא שלי שלחה במיוחד בשבילך". ריח חריף ממלא את הדיר. מסחרר אותה קלות "תאכלי, תאכלי. היא אמרה שזה טוב לך. וזה..." הוא נובר בצרור נוסף ומוציא עלון צבעוני. "הבוקר בדיר התלמוד הניחו בצד איזה עלון לכבשות. נראה לי שתהני ממנו!" היא נוטלת את העלון המאיר והופכת אותו מצד לצד "כבשים מקשיבות" ורקודות האותיות בכריכה. עלון חודשי לכבשות בדרך הרועה הנאמן. יו, מעניין.

לעת ערב, כשהכל נמים ושעפסאל'ע רגועה בערימת הקש הטרי-טרי, היא פותחת את העלון. מעמוד לעמוד, היא מרגישה שהלב שלה המאובן, היבש- מחזיר פעימה של חיות. ועוד אחת. אוי טאטע, לזה בדיוק התגעגעי כל כך. דיבורים בשפה שגם כבשה פשוטה כמוני מבינה. מהסוג שנכנס הישר ללב. מנגינה רחוקה מתקרבת. צליל מתוק ועמוק של חליל. הרועה.

כל חודש מביא לה ממו את העלון. כמה היא שמחה בו כל פעם מחדש. פתאום הדיבורים של הרועה כבר לא רחוקים. הם שייכים גם אליה, מלאי אהבה ומתאימים לה בדיוק. עם הכביסות והכלים וגם החולשה והבלבולים. שנה שלמה היא מלווה את בת המלך האבודה, מזדהה עם חיפושי המשנה למלך, מתרגשת מהדיבורים, מתחיה מהעצות. בדיר שלהם הקטן מכירים פתאום מושגים חדשים-ישנים של נקודות טובות והתחזקות. צעירי הצאן מבקשים לצאת אל האחו להתבודד. והכבשה השחורה עם השה התמים- הכל מחוללים בשמחה לקצב ניגונו של הרועה הקדוש. וכמה טוב להם.

ערב אחד מציע לה ממו לשלוח את הסיפור הזה שלה לעלון. "אולי הוא יתאים למדור הזה של הסיפורים", אומר. "זורגע, יש כאן גם פינה של תגובות! נראה לך עדיף שיכניסו לשם?" הוא מתלבט. "תכתבי", הוא מדרבן. "תכתבי להן מה חולל העלון הזה אצלנו".

"לא יודעת", היא אומרת, מרתחה לשעפסאל'ע חלב. "אני מרגישה שהסיפור הזה הוא חתיכת חיים פשוטה כזו. מהסוג שרק משיח יגלה שבעצם הוא סיפור מדהים ויקר ומרגש", אבל בכל זאת היא כותבת ושולחת. ושוב היו השמיים סגולים, והאחו קושט בעיצובי עשבים.

מזל טוב, נולדה משפחה.

והפעם: מהלכות ביצים

איזה ביצה צריך לבדוק?

מי רשאי לבדוק וגם -

על מה חשוב להקפיד כשמלווים ביצים?

בשעה טובה נתחיל בלימוד הלכות. בחרתי להתחיל את המדור בהלכות ביצים. נתמקד כדרך נשות ישראל בעניינים המעשיים היורדים ונוקבים עד תבנית הביצים שבמקורי בתינו... רבי נתן (בליקוטי הלכות, הלכות ביצים ה') מספר לנו שישנם עניינים נפלאים ורמזים לעבודת השם גם בביצים. בזוהר הקדוש כתוב כי משיח יושב בהיכל קן ציפור ומדוע מתאחר כל כך? מחמת שאינו רוצה לבוא עד שיתקן כל הנפשות החלושות שהן בחינת ציפורים או ביצים. ומה שאוכלים ביצה בסעודה מפסקת להורות על תקוותנו שיתוקנו כל הנפשות החלושות...

ועתה להלכות:

1. דם שבביצה אסור באכילה ועל כן יש לבדוק היטב כל ביצה.
2. ביצים חתומות (עם חותמת) עוברות אולטרסאונד כדי לבדוק שאינן פוריות, ואם נמצא בכל זאת דם - זורקים אותן משום מראית עין, אך ביצים שאינן חתומות צריכות בדיקה מוקפדת.
3. ילדה מתחת גיל מצוות הרוצה לבדוק ביצה - מותרת רק בביצים חתומות, אך ביצים שאינן חתומות תבדוק רק ילדה מעל גיל מצוות.
4. אישה שלוותה משכנה ביצה ונמצא בה דם, מהדין עליה להחזיר לה ביצה אחרת במקומה. אך אם השכנה מוחלת אין צורך להחזיר.
5. אישה שלוותה מספר ביצים תחזיר אותה כמות שלוותה ולא יותר שלא תיכשל באיסור ריבית. ולעניין גודל הביצה אם לוותה ביצה בגודל 'שמאל' יכולה להחזיר 'מדיום' (כי על הפרש קטן מוחלים) אך אם לוותה ביצה 'שמאל' לא תחזיר 'לארג'.

יהי רצון שנזכה לשמור ולעשות! ונזכור את דברי רבינו הקדוש: כל ידיעה במשפטי התורה, הן מצוות שבין אדם לחברו הן מצוות שבין אדם לקונו, הידיעה הזאת בעצמה היא הצלחת הנפש" (ספר המידות הצלחה)

(מקורות: בין אדם לחברו / הרב יצחק יעקב קוק)

חברות! מקשיבות?

להשקות אילנות
לעשות נשותיכן
חסידות.

להחזיק עצמכם ביחד.
חברות! ההינכן מקשיבות?
מעתי, כולנו מחזיקות!

הלב של כולנו מקשיב אל הצו
להתחזק בממון וטרחה
לבונה המשכן להגיש לבנים
בנכונות, מאמץ ושמחה
להדפיס הספרים
להאיר דיבורים

מיזם "חברות מחזיקות" יוצא לדרך...
כולנו נותנות יד ומצטרפות יחד
למעגל החברות המחזיקות של העלון.
לקחת חלק בזכות הנצחית של הפצת אור רבנו הקדוש.

מה עושים?

חותמים הוראת קבע בסך 40 ₪
ומצרפים לפחות עוד חברה אחת נוספת
ונכנסים להגרלה על:

שובר הנחה של 150 ש"ח
על סדנת התבודדות
של הדר ברודי או פגישת ליווי
והדרכה בשווי 250 ₪.

שובר בסך 150 ש"ח
לקשירת מטפחת
או איפור לארוע –
מתנת "פינה יהודית".

פגישת ליווי חינם
עם יועצת עסקית
מקבוצת "שיא"
בשווי 1500 ₪

שובר בסך 100 ₪
לאבחון גרפולוגי
אצל רחל גריזולט.

דיסקים
משירי הר'
יוסף קרדונר

ספר "רק תהיי מתגעגעת"
על מעשה
"מאבידת בת מלך"
של ש. זיו.

ועוד מתנות שוות!

בנוס מיוחד לחובבות ההפצה –
מגייסים מס' הוראות קבע ומקבלים במתנה ערב עם תוכנית אומנותית
מבית "קרן אור", "קומי אורי" ועוד...
את מזמינה את החברות, התוכנית עלינו!

להצטרפות התקשרי עכשיו לטל:
054-8492887